

alt Fald har fra de sjællandske Landshygekasser, at af 150 Sygekasser er der kun 15, der ikke give fri Lægehjælp. Det viser sig altsaa ogsaa der, at der er en vis Tendens til at gaa den Vej at give fri Lægehjælp, og jeg ser ikke rettere, end at man stærkt maa urgere, at der skal ydes fri Lægehjælp af Sygekasserne. — Ogsaa med Hensyn til Hjælpens Variighed er der stet en betydelig Forandring, idet den fra 26 Uger er bleven sat ned til det halve. Det er et Spørgsmaal, som, hvad den højtærede Minister omtalte, allerede har været oppe i Landstingsudvalget, og som der maatte ikke er saa meget at sige imod. — Derimod kan jeg ikke nægte, at det næste Punktum, som omtaler, at har et Medlem i Løbet af tre paa hinanden følgende Regnskabsaar nydt Sygehjælp i i alt 30 Uger, er Sygekassen berettiget til at nedsætte Hjælpen til det halve, ikke har truffet det Rette. Det er i Virkeligheden kommet saaledes frem, at der i Lovforslaget, som det er vedtaget her i Landstinget, staar, at har nogen nydt Sygehjælp i 60 Uger, saa ophører Afdgangen til at saa hyderligere Hjælp af Kassen. Man har altsaa ment, at man der vilde kunne nøjes med 30 Uger, dog saaledes, at for den næste Tid skal vedkommende kun erholde det halve. Jeg anser det for givet, at det er rigtigere at holde paa den længere Tid og, naar den Tid er gaaet, at ophøre med Hjælpen. Det at fortsætte med at give — man kan næsten sige i det uendelige — halv Sygehjælp, betragter jeg som meget uheldigt. — Jeg skal gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at i Lovforslaget, som det blev vedtaget i Landstinget, stod der, at, naar de 60 Uger vare gaaede, ophørte Afdgangen til at erholde hyderligere Hjælp af Kassen. Altsaa allerede her er hele Hjælpen bortfalden. Det stod allerede i Regeringsforslaget. (I den rigsdministeren [Ingerslev]: Det er ganske rigtig; i Regeringens Forslag stod kun Sygehjælp, men det blev omordnet!) Det blev omordnet her i Landstinget, saaledes at man sagde, at efter 60 Uger bortfaldt hele Hjælpen.

Tilbage staar nu Spørgsmaalet med Hensyn til de Fordringer, der maatte stilles til en Sygekasses særlige Ordning. Der er der jo kommet ny Bestemmelser til. Der er i § 23 foreslaaet nogle aarlige Møder og et af disse Møder udgaaet Kævn. Jeg kan der fuldstændig dele den Opfattelse, som den ærede Minister fremførte, at det er et Spørgsmaal, om hele denne Organisation virkelig er ønskelig, men hvis det virkelig skulde vise sig, at en saadan Organisation er ønskelig, maa den indrettes paa en helt

anden Maade, den maa være mere stabil og ikke i den Grad underkastet Tilfældigheder i Balget af det Kævn, som skulde udgaa derfra. Skulde det vise sig, at en saadan Ordning havde noget paa sig, vilde det endogsaa være muligt at drage andre Punkter ind under denne. Jeg kunde navnlig tænke mig det Spørgsmaal, som har foreligget her, om Flytningen, draget ind derunder, ligesom ogsaa hele Spørgsmaalet om Alderen kunde komme til en vis Behandling i et saadant Kævn.

Over for disse Fordringer, som maatte stilles til Sygekasserne, staar jo det, som Sygekasserne til Gengæld skulle have. Det staar altsaa i § 11, som omhandler de forskellige Tilskud, som Sygekasserne skulle have. Jeg kan jo ikke nægte, at denne § 11 er for mig et meget stort Punkt i hele Lovforslaget. For det første maa jeg udtale mig imod det sidste Stykke paa samme Maade som den højtærede Minister. Jeg tvivler paa, at det høje Ting vil vedtage dette sidste Stykke, som lyder saaledes: „Kommunikationskassen kan efter derom fremsat Begæring — helt eller delvis, vedvarende eller paa Tid — udrede Indskud og Bidrag for Personer, som efter Kommunalbestyrelsens Skøn ere værdige og trængende til en saadan Hjælp, og som i øvrigt fyldestgøre Betingelserne for at kunne blive eller vedblive at være Medlem af en Sygekasse. For Udredelsen af denne Udgift har Kommunalbestyrelsen øverste Afgørelse.“ En saadan Bestemmelse i Loven, som jo fuldstændig vilde berøbe Hjælpen dens Karakter, Karakteren af at være Hjælp til Selvhjælp, antager jeg egentlig ikke, at der er Udsigt til, at det høje Ting her vil vedtage. — Det ovenfor staaende Punktum, hvorefter man søger at bestemme, hvem der er Medlem af Sygekassen, er kommet ind ved 3dje Behandling i Folketinget, da Spørgsmaalet som frem om, hvem der egentlig kunde anses som Medlem af en Sygekasse. Dette Punkt betragter jeg ogsaa som lidt betænkeligt, da man derved vil komme ind paa at have Medlemmer af en Sygekasse af — om jeg saa maa sige — 2den Klasse, Medlemmer, som give mindre Bidrag, og som derfor ogsaa skulde have noget mindre Bidrag fra det offentlige. Jeg for mit Vedkommende skulde være mest tilbøjelig til at regne som Medlemmer kun dem, som give fuldt Medlemsbidrag. — Med Hensyn til selve Tilskuddet forekommer det mig, at den Ordning, som var truffet, at Tilskuddet skulde være en Tjerdedel af Medlemsbidraget og $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Individ, var en naturlig Ordning. Det fremtom, om jeg saa maa sige, som en